

Nick Perumov

Svärdens väktare · Första boken

Diamantsvärdet
och Träsvärdet

Första delen

Översättning Britt-Marie Ingdén-Ringselle

ERSATZ

© Nick Perumov 2002
Ersatz, Stockholm 2006

Fjärde tryckningen

Originalets titel Алмазный меч, Деревянный меч

Översättning från ryska Britt-Marie Ingdén-Ringselle

Omslag Peter Bergting & Ersatz

Omslagsillustration Peter Bergting

Grafisk form inlaga Christer Jonson

Sättning Ola Wallin

Redaktörer Lina Björkegren & Ola Wallin

Korrekturläsare Anna Bengtsson & Ola Wallin

Tryckt hos Livonia Print, Lettland 2009

ISBN 978-91-88858-29-0

www.ersatz.se

www.perumov.com

Tillägnas mina vänner, gamla och nya, via nätet och andra vägar.

Författaren vill passa på att tacka för att ni finns.

NICK PERUMOV

Profetia

*När De två bröderna har befriats upphör tiden.
Dankernas folk skall drivas till förtvivlans rand.
När mindre än en handfull återstår kommer deras
vedergällning.*

Илүүна, dankernas orakel

Bönen om kalken, symbolen för tron på Frälsaren

*Sannerligen säger jag er att en liten synd kan förvandla ett
rättfärdigt liv till intet och att alla får lida för en människas
synder. Lyssna! Lev rättfärdigt och anspråklöst, ty världens
synder samlas, och den dagen närmar sig, då de blir vägda
och uppmätta, och ingen får veta vilken av småsynderna som
sätter Hans tålamos kalk i gungning.*

*Sannerligen, säger jag er, måtte ni bäva! Ty De tre sovande
odjuren skall återfå sin frihet, men de har inte makt att skada
alla levande varelser i ett enda slag, utan först efter tre dagar.
Kalken rinner över när alla tre har befriats. Låt oss be för att
Han skall avvärja detta öde!*

Amen.

Första kapitlet

» **B**ARA vi kommer fram till Chvalin innan Regnet hinner i fatt oss.« Hon vaknade upp ur sin kalla, ja, iskalla sömn. Genom gliporna och hålen i vagnens förhänge trängde den råa oktobervinden in. Det utnötta och alltför korta täcket gav inget skydd, och om hon inte hade varit så dödstrött skulle hon inte ha fått en blund i ögonen på hela natten. Smärtan i det gamla ärrret på hennes hals förebådade regn. Det var ett fult, mycket fult, gammalt ärr. Än en gång var de på väg någonstans. Förbannat vare detta kringflackande liv.

Och så detta ständiga »innan Regnet hinner i fatt oss«, som upprepades av alla i truppen, likt ett mantra.

Och detta regn kunde verkligen kallas Regnet med stort R. Snart skulle det inte bara forsa ner, det skulle jaga dem som en mörk och hotfull himmelshär på väg från öster. Horisonten var kolsvart, som om det rasade vidunderliga bränder där borta i fjärran. Men allt som gällde Dödsregnet talade folk om i vardagliga ordalag, som om det skulle skydda dem från den död som strömmade ner från himlavalvet!

Den här gången var det Kitsum som yttrade orden. Han var en gammal clown, som aldrig släppte taget om buteljen. Hans händer skakade kraftigt och andedräkten stank av någon alkemistisk smörja även när han för ovanlighetens skull var nykter. Han änterade aldrig scenen utan att först ha tagit sig »en slurk«. Den »slurken« varierade alltifrån två ordentliga klunkar till en hel butelj Stenhetta, gnomernas starkaste brygd.

Hon kurade ihop sig i ett hopplöst försök att bevara det sista av värmen. Strax skulle de komma och väcka henne. Deras vagn skulle göra halt under högst några minuter, bara för att hämta vatten ur en brunn vid vägen, för att sedan rulla vidare genom obebodda, vilda skogar och vindfällena, och sedan genom den öde vildmarken, som låg mellan den berömda staden Chvalin och minst lika beryktade staden Ostrag.

»Bara vi kommer fram innan Regnet hinner i fatt oss.« De stannade inte för natten. De gjorde inte upp eld på rastställena. Maten

värmdede de hastigt på en liten järnkamin, som de för säkerhets skull hade hängt baktill på vagnen.

Om Regnet hann i fatt dem kunde man ge alla den sista smörjelsen.

10 Flickan väntade inte på att någon skulle väcka henne med en spark i sidan, utan kastade undan täcket och sträckte på sig, smidigt och graciöst som en vildkatt. Liknelsen låg även i övrigt nära till hands. Hennes spetsiga små öron gav henne ett synnerligen kattlikt och vilt utseende.

Agata var av dankernas folkstam. Namnet hade hon fått på grund av sitt ovanliga hår, som var blåaktigt svart, svartare än en korpvinge. Och ingen brydde sig om hennes riktiga namn.

»Jaså, du har vaknat nu.« Kitsum satt på en sjaskig rekvisitakoffert och drack rykande varmt te ur ett sprucket krus. Vagnen skakade obarmhärtigt, men den gamle clownen spillde inte en endaste droppe.

Gudar! Kitsum dricker te om morgonen!

»Sätt i gång och arbeta, ditt spetsörade yngel. Där borta har du gårdagens grytor att ta hand om. Trosja har redan hämtat vatten i ditt ställe, både till oss och herr Onfim. Det skulle inte skada om du tackade pojken...«

Flickan neg skälmskt och drog ut sidorna på sina vida byxor. Egentligen liknade hon mer en liten flickunge, för med mänskliga mått såg hon ut att vara omkring fjorton, inte äldre, och hur gammal hon var enligt de ogudaktiga dankernas räknesätt skulle de som tillbad Frälsaren, Den sanne guden, aldrig ägna en tanke.

»När du druckit ditt te, o ärade Kitsum, måtte det vita sminket inte falla av dina kinder och ner på scenen, för det skulle betyda att du har tömt bägaren med gnomens gift till botten.« Agata undvek skickligt den trasiga skon som kastades mot hennes huvud. Hon räckte ut tungan åt gubben.

Kitsum var snällare mot henne än de andra i truppen. Naturligtvis bortsett från Trosja, som i likhet med henne betraktades som en paria.

Skon for igenom förhänget och avslutade sin flygtur rätt i huvudet på Trosja. Han var en ung man som herrarna Onfim och Onfim tagit till cirkusen för hans utomordentliga hälsa och medfödda ofantliga styrka och lika ofantliga dumhet, parad med lät-

trogenhet. Tunga järnklot, sammanfogade med en kedja, var lätta som fjädrar i hans händer. Trosja slängde upp dem i luften, fångade dem, snurrade och kastade dem mellan händerna – vilket framkallade ständiga bifall och djupa suckar från korpulenta köpmansfruar som gömde ansiktet i sina sjalar, kvinnor som så lättsinnigt fick följa med sina män till marknaderna i såväl Chvalin, Ostrag som Jezjelin.

Nästan varje föreställning slutade med att herr Onfim (den förste) tog Trosja vid handen och förde bort honom någonstans. Varje gång kom cirkusägaren tillbaka med ett belåtet leende på läpparna. Men den unge mannen dök inte upp förrän nästa morgon, och på akrobatbröderna Tukks och Tokks lystna frågor svarade han med att villrådigt rycka på axlarna:

»Tja, hela natten red hon mig, den trefalt förbannade kossan. Jag hade hellre roterat järnkloten en gång till. Tillfreds – vadå? Inte kan jag sådana ord, herr Tukk. Ursäkta mig... Jag är trött och det är allt. De lät mig inte sova ut. Som vanligt.«

»Oj!« Den vältuktade Trosja öppnade genast ögonen. »Ursäkta mig, herr Kitsum. Jag ska genast stiga upp, herr Kitsum.«

»Behöver ni hjälp med att rätta till kläderna, herr Kitsum?« frågade Agata med rösten skickligt förställd medan hon stod böjd över grytorna.

»Dumskalle! För tusan, Agata, din kringstrykande katta, det var du igen! Hur många gånger ska jag gå på dina dumma trick?!«

Dankerflickan fnös.

Så länge herr Onfim, akrobatbröderna och övriga invånare i de två cirkusvagnarna fortfarande sov kunde hon tillåta sig att fnysa. Senare skulle knutpiskan komma fram. Om hon inte lydde.

Agata böjde sig ännu djupare ner.

Med sand och iskallt vatten gnuggade hon bort det stelnade fett. Hur hon än lyckades med rengöringen av grytorna skulle herr Onfim (den förste), akrobatbröderna och husbondens baktalare och snyltgäster ändå intaga sina måltider. Visserligen tog herr Onfim fram sin flätade piska efteråt och jagade egenhändigt bort överflödigt fett från de gnällande akrobatbröderna.

»Hej, Trosja.«

»Åh, hej, Agata...« Han rodnade och blev med ens lika mörkhyad som en vild sydländsk fiskätare som solen stekt på Öarna.

Det var komiskt att den unge mannen, som varje marknadsdag i hemlighet överlämnades till någon köpmanshustru eller uttråkad adelsdam, blev så otroligt generad inför Agata. Hans uppriktiga hjärta var för evigt fångat av den svarthåriga dankerflickan med de spetsiga öronen. Trots att hon enligt de auktoritära teologerna i Melin, den kejsrerliga huvudstaden i söder, tillhörde en vidrig och gudlös folkspillra.

»Tack för att du bar in vatten.«

Det var inget vidare att börja sin dag med att utföra så föga trevliga sysslor, men det kunde inte hjälpas. Ingen visste vad som krävdes för att göra herr Onfim utom sig av ilska. Ibland lade han inte ens märke till om kärlen var smutsiga, men emellanåt kunde han bli helt ursinnig och hysterisk, och det kunde rent av sluta med hugg och slag.

Trosja var på väg att svara, men blev ännu mer generad och struntade i det.

»Det var så lite... Säg bara till...«

»Hallå där, har ni vaknat, era lata löss?!« vrålade Nodlik från kuskbocken där han suttit halva natten.

När han inte arbetade som kusk var han och hans fru jonglörer. De var hela tiden otrogna mot varandra, de grälade och slogs, men när det gällde att håna och kränka Agata var de fullkomligt eniga.

»Hur långt har vi hunnit, Nodlik? Lämna ifrån dig tömmarna och kom och drick en kopp te!« ropade Kitsum. »Både kropp och själ blir till is när man färdas på den här kalla vägen, nu är det dags att värma sig!«

Agata kunde inte förstå hur Kitsum kunde behandla alla så där, både henne och Trosja, men också Nodlik och Evelin, vilka fann ett säreget nöje i att utsätta dankerflickan för ständiga elakheter.

»Te? Sade du te, o du den störste av komiker?« skrek Nodlik. »Jaga hit den där luggslitna kattan! Agata! Sätt fart, och det med detsamma, annars får du med oss att göra!«

»Oss« sades inte utan skäl. Evelin missade inget tillfälle att delta i bestraffningarna.

»Låt henne vara, Nodlik. Hon håller på att putsa grytorna.«

»Aha, det är rätt plats för ett sådant avskum, som den där dankan. Då får Trosja komma hit.«

»Ja, ett ögonblick bara, herr Nodlik«, sade den unge bjässen och skyndade sig ut.

Nodlik kastade åt honom tömmarna så skickligt att han lyckades träffa Trosja i ögat med ena änden – och klättrade från kuskbocken in i vagnen. Han var mycket lång, men ändå rätt tafatt, benig, kantig och ryckig, med en avlång och uttråkad min, som ingen sminkning i världen skulle kunna ge liv åt. Jonglörens panna var täckt av blålila finnar, det glesa gråsprängda håret hängde i flottiga testar. Ändå var Nodlik enligt människomått bara trettiofem år.

»Va?! Är det redan dags att stiga upp?« frågade en hes röst, som verkade tillhöra en kvinna. »Du där, din satmara, är du klar med min frukost?«

»Satmara« var Evelins vänligaste smeknamn för Agata.

»Hon håller på med grytorna, min kära«, ansåg sig Kitsum tvungen att inflika.

»Du din bock! Du hittar alltid på något lättsamt åt henne! Onfim borde piska lättjan ur henne bara för det!«

Evelin stack så äntligen fram näsan ur sina två sängtäcken. Till skillnad från Agata som fick nöja sig med lump hade alla andra, även Trosja, riktiga täcken, för herrarna Onfim förstod att man inte hade någon nytta av förkylda cirkusartister. Men ingen kom på tanken att dela med sig av sin värme till den omänskliga dankan, inte ens den enfaldige Trosja. På det viset var han inte ett dugg bättre än de andra.

Agata knyckte på nacken.

De är smutsiga svin hela bunten. Smutsiga och försupna svin, som bara vill para sig. En svinpäls kan knuffa omkull en danker i smutsen, men en riktig danker skulle aldrig låta sin ilska gå ut över en svinpäls. Den här aforismen var hämtad ur *Тан-эу-Ахум*, eller – med primitiva människoord – *Sjätte kejsrerliga boken*, men på sistone hade den inte riktigt kunnat trösta Agata längre.

Nu var alla som bodde i den första vagnen samlade. Kitsum, Nodlik, Evelin, Agata och Trosja, som satt på kuskbocken. Bakom dem rullade cirkusens andra vagn, som var så mycket större och präktigare. Förhänget var nytt och stadigt, utan ett endaste hål. I den färdades herr Onfim (den förste), ormtjusaren Jeremej, akrobatbröderna och Tansja – Dödsjungfrun, hennes artistnamn på alla

marknadsplakat. I egenskap av ägare sysslade herr Onfim endast med att ta betalt och betala ut löner. Hans broder på mödernet, Onfim (den andre), befann sig i Jezjelin. Med hjälp av speciella postbesvärjelser brukade han underrätta sin bror om var och när det var mest lönsamt att ge cirkusföreställningar.

Agata – uppasserska, diskerska, sömmerska, kokerska, dansös, musikant, akrobat och levande docka – som Kitsum till den högt ärade publikens nöje slog i huvudet och över hela kroppen med en låtsasknölpåk – som även var levande måltavla i Dödsjungfruns nummer – Agata stod sist på »Onfim och Onfims« lista över artister. Det behöver inte nämnas att Agata inte hade rätt till någon lön. Dankans tunna hals omslöt av ett magiskt band av kraftigt stål. Hon var slavinna utan rätt att friköpas.

»Nå, låt oss nu be tillsammans«, skyndade den gudfruktige Nodlik på de andra. »Men du, danka, du ska sänka din gudlösa blick. Du ska inte stå och glo när ordentligt folk ber till Den sanne guden... «

Den sanne guden, Han som gav allt land, från kust till kust, i arvedel åt sitt utvalda folk, Han som förgjorde dess fiender, Han som stärkte dess fästningar och gjorde dess vapen oslagbara, Han som vakar över sitt folk dag som natt och bevarar oss även i detta nu.

Alla i vagnen deltog i bönen, utom Agata. Kyrkan tillät inte dankerna att vare sig döpas eller motta nattvarden. De hade bara rätt att leva antingen som underkuvade fiender, alltså som slavar, eller som fiender vilka ännu inte hade kuvats, men det var förstås bara en tidsfråga.

Agata lyssnade ofrivilligt på de entonigt mässande rösterna.

»Och bevara oss från allt ont... «

»Herre, bevara oss... «

Det var som vanligt. Agata hade lärt sig morgonbönen utantill. I slavlägret, där de samlade alla som just tagits till fånga, snörv-lade prästerna jämt och ständigt den där bönen. Lägervakternas druckna röster tog över prästernas, sedan var det fångvaktarnas tur, de som ansvarade för dem som gjorde motstånd mot halsjärnen. De feta uppköparna brummade med för att tigga till sig lite tur, med andra ord för att lyckas lura sitt nästa offer. Därefter instämde de väsande husfruarna, som hade kommit dit för att välja

ut tjänstefolk och frillor till maken, eftersom dankerna inte var människor, utan bara kärll för tillfredsställelse av människens låga, köttsliga lustar.

Agata lyssnade till bönen. Om den nye guden hade gett hunner-na deras fruktansvärda, oövervinnliga stridsmagi var hans makt stor. I de områden som sedan urminnes tider tillhört dankerna, alverna, gnomerna, orcherna, trollen, kobolderna, halvmänningarna, chederna, gurrerna, garriderna och många andra folkslag, hade den här guden hjälpt hunnerna att skapa det sorgliga kejsardöme som alla icke-mänskliga raser nu fruktade. Det var ett omättligt vidunder, som slukade sina fienders hjärta och lever, hostade upp legioner, för att sträcka sig allt längre ut och ända bort till havens stränder. I stället för alvernas och dankernas stolta svanlika skepp, som i snabb flykt ilade fram över vågorna, plöjde galärskeppens kopparramar nu fram över havet... .

Biskopatet var nitiskt, det härskade och söndrade enligt urgamla principer. De friborna, ett folk av oöverträffade krigare som var nyttiga för kejsardömet, hade redan tillåtit att ta nattvarden. De besegrade halvmänningarna hade börjat vandra »upplysningens väg«. Trots att deras småstäder och fattiga byar beskattades tungt genom tionden som togs upp av både kyrkan, ordnarna och kejsardömet var de förhållandevis fria.

Kyrkan och magikerna tillät nådigt att gnomerna, som jagats djupt ner under jord, idkade handel, att orcherna, trollen och vätarna utförde grovarbete och att koboldernas dystra karavaner släpptes in på de kejsarliga marknaderna.

Men de gudlösa dankerna och alverna stod utanför lagen. Liksom chederna, gurrerna och garriderna, som inte heller de gett vika. Men de senare var nog inte riktigt på det klara med vad som pågick. Dankerna, skogarnas tidigare herrar, hade fört skoningslösa krig mot dessa mördare och blodsugare.

Agatas händer, som inte störde tankearbetet, var hela tiden flitigt sysselsatta med att putsa grytornas insidor.

»Va? Är du redan färdig?« Evelin granskade ingående och grälsjukt kärlden som nu hade putsats så att de blänkete. »Då ska vi se efter... «

»Hallå där, ni i täten!« hördes det bakifrån.

Agata tittade upp.

Herr Onfims fina vagn drogs av ett sexspann hästar som var förspända i par. På främre delen tronade ormtjusaren Jeremej. Fast just nu tronade han inte, utan snarare studsade upp och ner och viftade med armarna.

16 »Ni i täten! Har ni bett färdigt än, eller? Det är herr Onfim som undrar! Och hör på! Dankan ska gå till herr Onfim på stubinen!«
»Ja ja, vi är färdiga«, mumlade Nodlik.

I Kitsums grumliga blick, som riktades mot Agata, blänkte något som liknade medkänsla.

Den kringresande cirkusens ägare hade olyckligtvis vaknat alldeles för tidigt. När de var på resande fot brukade han vakna först långt in på dagen. Då bad han och därefter tog han itu med dagens göromål. Det betydde otrevligheter för alla artister utan undantag, även för akrobatbröderna. Den enda som kunde känna sig någorlunda säker var Dödsjungfrun, som hängivet värmdde upp herr Onfims säng om kvällarna.

Här, mitt i den öde vildmarken, med Dödsregnet hängande över sig, skulle det innebära döden att bli utkastad ur vagnarna. Herr Onfim var redan på dåligt humör för att han varit tvungen att betala en dryg fjärdedel av säsongens vinst till en ostragisk magiker, som lagt en outtröttlighetsbesvärjelse på hästarna. Dankerflickan gled över vagnens kant, snabb som en vessla. I hennes rörelser syntes en icke-mänsklig smidighet och grace; hon sprang inte, utan rann fram som en bäck.

Trosja följde länge Agata med blicken, suckade och smackade med läpparna.

»Nu ska hon få, den satmaran«, fnittrade Evelin skadeglatt.
»Så vad jag förstår blir vi utan frukost nu?«

»Du överlever nog«, slängde Kitsum den orubblige ur sig. Konstigt nog hade han ingen brådska att ta till flaskan – antingen hade lagret verkligen sinat eller så hade Den helige torrtrut kommit till honom i drömmen, han som hatade alla som söp.

Evelin grimaserade, men sade ingenting. En gång hade hon och Nodlik försökt gillra en »fälla« för clownen och ge honom stryk. Jonglören hade legat till sängs en hel vecka efteråt och Evelin hade varit tvungen att punga ut med en ansenlig summa för att en trollkvinna skulle förbättra hennes något asymmetriska fysiologi. Sedan dess hade de inte vågat ge sig på Kitsum igen.

Kvinnan utgöt sin vrede över Nodlik i stället. Han hukade sig och satte i gång med matlagningen.

* * *

Agata slingrade sig skickligt undan den vinande knutpiskan. Ormtjusaren svor besviket.

»God morgon, herr Jeremej«, hälsade Agata honungslent och lyckades göra en djup nigning utan att stanna. Hon tog tag i kanten av lastvagnen och var med en enda rörelse inne i vagnen.

Där var det varmt. Det fanns hela två kaminer, en av dem omgiven av stenar. Det eldades i bägge. Bredvid vankade akrobatbröderna av och an, mycket irriterade över händelseutvecklingen. Bägges ansikten var täckta av sot.

Herr Onfim låg på kassakistan, som doldes under fyra täcken. Bredvid fjäskade Dödsjungfrun, som bar fram rykande lerskålar.

Nej, det var verkligen inte ofta herr Onfim tvingade sin älskarinna att laga frukost! Vanligtvis var det dankan som fick utföra det slavgörat, men i dag hade herr Onfim tydligen något särskilt i kikaren.

Cirkusägaren var inte den som besvärade sig med artighetsfraser. Även med Tansja konverserade han som regel så här: »Är du klar någon gång? Hur länge ska man behöva vänta? Upp med kjolen, subba, och böj dig fram! Och ni vänder er bort, era fän...«

»Vi åker förbi resterna av Drungskogen«, väste Onfim. »Nu stannar vi och tar en promenad. Du och jag. Ta dina pinaler. Och låt mig inte vänta! Annars...«

»Ja«, herr Onfim. Dankan bugade sig djupt.

De smutsiga svinen. Drungskogen! Dankernas västliga gräns... den sista förskansningen. Jag visste att den låg på vår väg... Skogen kallade mig och kände igen mig på långt håll, men kunde inte urskilja järnet runt min hals. Stora gudar, Onfim kan tydligen en hel del om historia! Och jag tvingas än en gång se hur en usel hunner kränker mina fädernas heliga marker!

Men hon kunde ändå inte göra något. Hennes halsjárn var förseglat av förfarna trollkarlar.

Onfim kastade täcket åt sidan. I den mörkgröna jägarkaftanen, de höga stövlarna och med kroksabeln i bältet såg han inte alls ut

som en cirkusägare med sextio år på nacken och präktig kalaskula, en entusiastisk älskare av öl och kvinnor, såväl av mänsklig ras som av icke-mänsklig. Hans pussiga kinder var som bortblåsta och de bleka ögonen lyste med en eld som till och med brann starkare än när han räknade dagskassan – de allra lyckligaste stunderna i hans liv.

»Jag väntar«, påminde han kyligt.

Agata bugade sig utan att säga ett ord.

»Jereměj! Nu stannar vi«, kommenderade Onfim.

Akrobatbröderna såg på dankan med sina små ilska rättögon.

Att komma i fatt den främre vagnen, rycka åt sig den enda varma kappa hon hade och dra på sig stövlarna tog bara en minut. Vagnarna stannade med ett gnisslande. Kitsum glodde med vidöppen mun på cirkusägaren.

»Herr... herr Onfim!« Skräckslagen som han var rosslade Kitsum och stakade sig på varje stavelse. »Men, Regnet, herr Onfim...«

Agata snubblade nästan då hon såg ett leende på husbondens tunna, livlösa läppar.

»Ingen fara, Kitsum. Jag har tagit med allt i beräkningen. Också det här uppehållet. Vänta på oss... vi blir inte borta länge, senast till kvällen. För att minska frestelsen för somliga brushuvuden att ge sig i väg med vagnarna och alla pengarna, lägger jag en besvärjelse på hästarna.«

Han höjde handen. På hans ringfinger såg Agata en ring med smaragdgrön sten i billig bronsinfattning. Onfim mumlade en trollformel och stenen flammade upp och försvann i en klart lysande, grön låga. Av ringen återstod endast den tomma infattningen.

Det slog lock för öronen en kort stund.

»När jag kommer tillbaka ska vagnen vara uppvärmd och midnatten klar«, befallde Onfim i rå ton. »Men nu ger vi oss av, dankan. Du ska få göra skäl för brödfödan!«

Utan att svara började Agata gå.

Du förbluffar mig, Onfim. Jag hade aldrig kunnat tro att du kände till vår skog. Jag hade aldrig kunnat tro att du själv ville kliva in i den. Men den stora frågan är: Vad söker du i Drungskogen? Era magiker har finkammat den på längden och tvären. Ja, massor av folk har varit här och letat efter dankernas guld, de dumskallarna. Men du är ingen dumskalle,

Onfim. Du är ett smutsigt, grymt, snuskigt och skändligt svin, Onfim. Du är en hunner, men långt ifrån dum. Så vad är du ute efter i vår skog?

Träden som växte längs vägen såg ut som vanliga träd. De äkta dankerna kallade de träden för *skräp*. De var små, sjukliga, plågade av röta och bladlöss, och intrasslade i silkesmaskarnas garn. Deras hatfyllda blickar borrhade sig in i Agatas rygg. Deras tunglösa munnar öppnades och utslungade en ström av smutsiga och motbjudande svordomar, som endast hon kunde höra. Harangen om att hon måtte bli skändad och kvävd av sin egen far var en utsökt artighet i jämförelse med det här.

Lite längre bort från vägen blev skogen friskare och renare. Det var tydligt att träden längs landsvägen hade tagit på sig de förbifarandes ilska, alla deras sorger och bekymmer, och därför insjuknat och långsamt tynade bort utan att för den skull dö, nej, i stället fick de avkomlingar. De ändlösa kvalen bara ökade deras vrede.

Kvistarna försökte fatta tag i Agatas hår och klösa ut hennes ögon. Onfim piskade på kvistarna med ett tunt spö av ben, och flickan kände plötsligt ett iskallt nålstyng i maggropen. Det gula spöet dolde tydligen någon sorts besvärjelse och inte av simplare slag.

»Varför stannade du? Rör på påkarna, spetsöra!«

De trängde sig igenom slokande busksnår. Blad och gräs verkade vara täckta av damm, men varifrån kom det? Lindar och lönnar stod granne med tallar, bokar och silvergranar, som ett resultat av det totala magiska kaos som rått under kriget med dankerna. Om detta sjöng trubadurerna på varje marknad, varje torg och varje gästgivargård.

De överlevande dankerna försökte på alla vis glömma kriget.

»Vart ska vi gå, herr Onfim?« Det var ytterligare ett av hennes ynkliga försök till självförsvar. Inte *ägare* utan *herre*, som ett artigt tilltalsord...

»Spela inte dum, spetsöra. För mig till Drungen! Djupast in i skogen! Jag vet att du känner var Drungen finns. För mig dit!«

Agata nickade. Hon slöt ögonen ett ögonblick, utestängde den sjuka, ondskefulla skogen, denna ömkliga parodi på skog som just nu omgav henne. Dankerflickan drogs mot de nära kullarna, där klara små bäckar fortfarande rann fram ur stenhålor, där det fortfarande höjde sig *Истинные Деревья*, Sanna träd, på bergssluttningarna, där allt var annorlunda, till och med luften...

Stigen gick runt en gammal *Азедзмон*, vars jättelika trädstam var omöjlig att omfamna, för att sedan plötsligt försvinna ner i en dunkel hålväg. Agata log i mjugg och försökte låta bli att snava på stigen.

22 I *Панууууымзыо* fanns aldrig några hålvägar. Där fanns inga gropar, hålor, urholkningar eller liknande. Den riktiga Drungen bestod av runda kullar, be vuxna med tät skog, sammanfogade av bäckarnas blå band. Om en stor grop visade sig på deras väg kunde det bara betyda en sak...

»*Dankernas dotter, vi är trogna den ed vi en gång svor. Skogen är redo att tjäna dig.*«

»*Men vilka är ni?*«

»*Vi är av Okänd härkomst, du dankernas dotter. Skogens vrede är vår fader, skogens smärta är vår moder. Vi är födda att strida. Hunnern som går bakom dig...*«

»*Halsjärnet jag bär är förseglat med hans namn. Dödar ni honom blir jag aldrig befriad från detta brännmärke... Men låt ändå Svarta modern ge er sin styrka, ni av Okänd härkomst!*«

»*För honom till vår håla. Utanför den är vi maktlösa. Nergordens magi är för stark.*«

Agata rundade den gigantiska trädstammen och kände nästan genast att Onfim stelnade till med nerverna på helspänn. Utan att vända sig om började hon med samma lätta steg glida ner för den övervuxna hålvägens branta sluttning och in i dess grönskimrande dunkel.

Onfim följde inte efter.

»Kom hit, ditt spetsörade kräk!«

Hon stannade lydigt, vände sig om och gjorde stora ögon.

»Den här vägen...«

»... leder in i en fälla«, sade Onfim och flinade. Handen som kramade spöet darrade märkbart. »Känner du inte det, du som är född danker?«

Han hade verkligen förändrats. Det var som om den gamla förklädnaden hade fallit av. Hans hand vilade på sabelfästet, benen var en aning spända, kroppställningen tycktes skenbart normal.

Agata fick anstränga sig för att inte ge ifrån sig ett skri. Han hade intagit första position i den klassiska formeringen »Sju gröna drakar far över havet«, den formering som skulle utföras med krok-

sabeln *Тзун*. Hur kunde en medelålders ägare till en kringresande cirkus känna till den?

»Jag känner inte av någon fara, herr Onfim.«

»Kom hit!« befallde han strängt.

Halsjärnet kändes plötsligt nästan outhärdligt varmt. Hon var tvungen att vända tillbaka. 23

»Se på nu.« Onfim höjde spöet och pekade mot hålvägens mynning.

Fly, bröder! Fly!!!

Hon visste inte om hennes vädjan hade någon verkan. En purröd blyxt slet sig loss från spöets ände och ett ögonblick senare stod hela hålvägen i lågor.

Det var Arkordens magi. Det borde man ha förstått. Ostrag var deras besittning.

»Det var det.« Onfim verkade dystert. »Nu kan vi fortsätta.« I hans röst hördes åter tonfallet av en lysten och inskränkt ägare till en bedrövlig kringresande cirkus. »Jag var tvungen att slösa bort en besvärjelse... Sanne gud, den kostade mig femton sekiner! Femton fullvärdiga guldsekiner med kejsarens porträtt, måtte himlen förlänga hans dagar!«

Elden rasade bara en kort stund. Magiska lågor dödar snabbt.

De passerade den förkolnade sluttningen. Där härskade tystnaden.

Agata gick på, som en sömngångare.

Onfim har Kraften! Jag tror inte att Arkens trollkarlar skulle dela med sig av sina stridsbesvärjelser på det här viset. De skulle inte sälja dem vare sig för femton eller hundrafemtio sekiner. Du ljuger, Onfim! Du är själv en adept i Arkorden! Så är det bara.

»Rör på påkarna, spetsöra.« Mannen bakom henne skrattade hest. »För mig vidare och se till att inte ta miste nästa gång. Jag känner utmärkt väl igen var de av Okänd härkomst håller till. Gå på och berätta vad du känner, se till att inte utelämna några detaljer!«

Det vore nästan bättre om du befallde mig att klä av mig och lägga mig under dig, ditt odjur!

»Jag ska nog värma upp ditt halsjärn lite, spetsöra. För att lossa på tungbandet ditt.«

Plötsligt spred sig en frän lukt av något bränt.

Smärtan tvingade Agata att blint och förtvivlat göra ett ryck framåt. Hon kastade sig inte framför mannens fötter, hon bad inte om nåd, hon sprang bara dit hennes instinkt förde henne. Viljan, vreden – allting försvann. Tårarna rann ner för hennes kinder utan att hon märkte det. Alla hennes tankar slocknade, försvann under trycket från den allsmåktiga smärtan. Halsjärnets onda besvärjelser lät inte flickan bruka dankernas kraft. Det enda hon kunde göra var att rusa i väg som en skadskjuten hind, rusa fram längs vägen vid vars ände räddningen fanns.

Skogen ropade efter henne, men hon kunde inte urskilja vad. Om hon bara inte hade burit detta förbannade halsjärn! Då skulle hon lätt ha uthärdat tortyr med glödande järnstänger. . .

Smärtan upphörde plötsligt, som genom ett trollslag, när hennes ögon var på väg att tränga ut ur sina hålor. Det var inte Onfim som fick smärtan att avta – halsjärnet försökte fortfarande riva sönder köttet på sitt offer. Nej, det var något annat, någonting i besittning av en så stor kraft att styrkan hos alla Arkordens trollkarlar framstod som pojkestreck. Detta *någonting* vände sin blick mot Agata.

Var hälsad, du dankernas dotter. Den förutspådda tiden är inne. Du har kommit för att ta emot Иммельсторн.

Agata kände hur det svartnade för ögonen. Hon pressade handen över munnen, för att himlen inte skulle höra hennes fruktansvärda hädelser. Det som hon hade sökt när hon hamnade i fångenskap. Dankernas sista hopp.

Mäktiga krafter, varför hade *ingen* av hennes fränder under alla dessa år funnit Svärdet och tagit det i besittning? Att genomsöka resterna av *Паншицъйтзю* var ju det första man hade gjort. Dessutom mer än en gång. Men trollkarlarna från människornas ordnar, som så girigt plöjde igenom hela den förbjudna skogen, hittade de inte heller något? Hittade de verkligen ingenting?

För det första ges ingenting åt en lysten girigbuk, inte ens åt den som tar åt någon annan. För det andra tar det över ett år för Иммельсторн att växa. Det är endast under en vecka på hösten under Mognadens år som den som söker kan finna Иммельсторн.

Skogen svarade tålmodigt. Gigantisk och orubblig lät den sig inte skrämmas av döden, kände ingen skräck och hade på det hela taget heller ingenting med dankernas olyckliga dotter – en ynkelig

spillra av en fordom stor folkstam – att göra. Hur skulle den annars kunna ge sin skatt till flickan som bar slavarnas halsjärn, *nu* när hon hade en grym och pådrivande husbonde som följde i hälarna på henne?

Framför Agata höjde sig ett träd. Den välväxta *Гкирьиттл* reste sig mot himlen, de femflikiga bladen med färg som av smält guld prasslade knappt hörbart och gjorde sig redo att hölja marken med ett mjukt vintertäcke, till skydd mot frost och kyla. Sedan dankernas magi gått under hade vintrarna här blivit mycket hårda och stränga.

Гкирьиттл såg vid första anblicken ut som ett vanligt träd. Men. . . ändå inte. Inne i det slumrade en dold kraft, en djup inre kraft som inte svarade på besvärjelser från första bästa kringstrykande trollkarl. Nu hade kraften vaknat, utan att märka vare sig herr Onfim, som stod som fastfrusen med trollspöet i handen, eller det förtrollade halsjärnet på flickan som nu skulle anförtros det som vuxit och bevarats i dess stam. Trädet kunde inte veta att skatten genast skulle hamna i andra händer, i hunnernas händer, en av dem som förvandlat *Паншицъйтзю* till stoft. Trädet fullföljde endast sin förutbestämmelse.

Agata darrade i hela kroppen, och dankernas uthållighet kunde på intet vis hjälpa henne nu. *Det förbannade slughuvudet Onfim kände till allting, det var då säkert! Han hade räknat ut allt in i minsta detalj! Antagligen var det med den avsikten han hade köpt henne. . .*

Grenarna böjde sig långsamt mot hennes ansikte. Det som hon hade dagdrömt om, det som så ofta kommit till henne i de allra vildaste drömmarna om nätterna, lade sig nu självmant i hennes händer, men. . . det skulle inte bli hennes. Från det plötsligt varma halsjärnet kom en första varningssignal. Snabbare än vad som var möjligt att föreställa sig skulle smärtan pressa ihop henne och kasta henne till marken, vid *husbondens* fötter.

Lövverket delade sig. Inför dankans och hunnernas blickar trädde *Иммельсторн* fram i all sin skönhet. Det var bara att plocka den. Och genast skulle dankernas dotter med all kraft klyva mannen bakom henne, från hjässan till fotabjället, för att sedan nudda det lösgjorda halsjärnet och dela det mitt itu!

Flickan hann inte lyfta sin hand. Onfim visste vad han ville. Ett slag i nacken! Och ytterligare ett, när hon redan segnade ner.

Marken var plötsligt mycket nära, alldeles intill hennes ögon.

»Det gjorde du bra, danka«, sade Onfim, utan sin gamla vanliga heshet, men med darr på stämman. »Mycket bra. Res dig upp. Det hela tog mindre tid än jag hade trott. Nu går vi. Det är dags att gå tillbaka. Vi måste hinna före Regnet.«

»Döda mig«, bad hon tyst, utan att röra sig. »Döda mig, du behöver mig ändå inte längre...«

Tidigare trodde hon att hon skulle dö så fort hon hamnat i fångenskap. Sedan trodde hon att hon skulle dö när hon för första gången släpades till bockarna för att pryglas. Sedan återstod önskan om att få dö om hon någon gång skulle få veta att *Иммельсторн* hade hamnat i människornas händer. Nu hade hon själv överlämnat sitt folks överlägsna vapen till en människa och hon förstod att inte ens denna önskan skulle gå i uppfyllelse.

»Varför skulle jag döda dig?« Onfims kinder hade plötsligt åter blivit slappa och plufsiga, och höknäsan hade gett plats åt den gamla röda kranen. Nu syntes de rynkiga påsarna under ögonen igen, ögonen som med ens blivit färglösa. »Nej du, spetsöra. Jag tycker om att se dig gå dubbelvikt. Jag tycker om att veta att du plågas av att det är jag som äger ert berömda svärd Immelstorn, här, inlindat i en bastmatta.«

Immelstorn! Stora gudar, så rått och enfaldigt! Men vad annat kan man vänta sig av hunner...

»Därför kommer jag inte att slå ihjäl dig, det kan du sluta hoppas på, din satmara. Res på dig, så går vi innan jag blir förbannad. Dödsregnet kommer snart i fatt oss, vi måste skynda oss. Upp med dig!«

Hon reste sig. Viljelös och darrig i hela kroppen av det hon hade upplevt.

Det mäktiga trädet höll redan på att sluta sitt grenverk. Det hade fullgjort sin plikt och visat *Иммельсторн* för dankernas dotter. Nu kunde trädet lugnt och utan brådska låta ett nytt börja växa inom sig. Vid den fastställda tiden skulle det finna sin herre.

Människan och den unga spetsörade dankan gick tillbaka till vägen.

* * *

»Titta, de kommer tillbaka!« Trosja var den förste som fick syn på ägaren och Agata. Herr Onfim hade ett avlångt bylte på ryggen.

»Undrar vad han har hittat?«

»Nå, har ni tagit igen er?« frågade herr Onfim ovänligt. »Det är dags att sätta fart.«

Instinktivt kastade han en blick över axeln mot öster, där hela horisonten täcktes av hotfullt svarta ovädersmoln.

Regnet närmade sig därifrån och med det skulle den årliga höstdöden inträffa. Ve den som mötte det utan tak över huvudet, utan eld och en skyddad vrå.

Den kringresande cirkusen satte sig i rörelse.